

Жена ми вече не плачеше: тя съ широко разкрити очи видѣше пакъ безумната радостъ на обезвѣрената кичевка. И изведнажъ присви се тя ничкомъ на земята..

Изтрѣпнахъ: ние не знаемъ да се молимъ. После скръбъта ѝ обзе и менъ. И се видѣхъ малъкъ, съвсемъ малъкъ, по-малъкъ отъ дете. А скръбъта ми бликаше, разлѣ се и се разрастна тя съ узрѣлата молитва въ душата ми. . .

— Небе, малки сме ние и безпомощни сме!

Е. Багряка

Тѣй, както всѣка година!

Пролѣтъта съ пѣсни и птички,
лѣтото съ пълни класове,
есеньта съ тежки гроздове —
всичко премина, замина —
тѣй, както всѣка година!
Ето я, бѣла кжделя
зимата по насъ запрела.
Бързо е, ситно запрела,
тихо е, сладко запѣла —
голи ѝ стволи — хурката,
тънки ѝ вейки — вретена,
бѣла ѝ вълна — снѣжецътъ,
сладка ѝ пѣсенъ — вѣтрецътъ!
Съ вълната земя завива,
съ пѣсенъта зрѣнца приспива —
да спятъ и кротко сънуватъ,
и дълго, дълго зимуватъ
на топли земни скутове,
на мека пазва майчина —
дорде се слънчо завърне
отъ пжтъ незнаенъ, далеченъ,
да си огрѣе отново